
V NOTRANJOSTI JE PRAVI POGUM IN SRCE

NAPISALA: Anja Brus

V Dolini Rož je po dolgi zimi pokukalo sonce, segrelo zemljo, prebudilo marsikatero žival in rastlino. Dolina je bila dolgo časa pod zimsko odejo, sedaj pa dobiva živahnejšo in barvito podobo. Cvetovi vseh barv so se še bolj lesketali v rosi in pod sončnimi žarki, med njimi pa se je sprehajal Miha. To pomlad se je z družino preselil v Dolino Rož in takoj ob prihodu želel narediti sprehod, če slučajno spozna kakšne nove prijatelje.

»Le pojdi in previdno,« mu je še mama naročila pred vhodnimi vrati, dala poljub na dolgi smrček in objela, kljub ostrim bodicam. Tako se je ježek Miha sprehajal in ovohaval čudovite rože, takoj zatem pa zagledal polno igrišče in žogo. Miška, kos, lisjak, krt, muca so igrali nogomet in, kot je bilo videti, se pri tem zelo zabavali. Počasi se je približal igrišču, da bi ga opazili in mogoče povabili k igri.

»Ooo! Kdo si pa ti?« ga je vprašal lisjak.

»Ime mi je Miha,« je odgovoril. »Ali bi se lahko igral z vami?«

»Ne vem. Mislim, da lahko. Res nam manjka še en igralec. Pa pridi,« ga je nekoliko skeptično povabil lisjak.

Ko mu prvič poda žogo, le-ta nesrečno prileti v njegov hrbet in počí. Ježek se ustraši in zvije v klobčič. Ostali pridrvijo k njemu:

»Kaj si naredil? Zdaj je uničena. Kako bomo lahko še kdaj igrali?« so ga oštevali in kričali nanj.

Ubogi ježek, še vedno zvit v klobčič, se je opravičeval in smrkal: »Nisem hotel, žal mi je.«

Vendar ga niso poslušali, jezno so vsi odšli, lisjak pa je ob odhodu dodal: »Ne bi te smel povabiti k igri. Nočemo te več na igrišču. Bolje, da greš o koder si prišel.«

Čez nekaj časa je Miha le pokukal iz klobčiča, bil je že mrak in sonce se je že zdavnaj skrilo. Ves žalosten se je nato prikazal na domačem pragu. Mama in tata jež sta bila že pošteno zaskrbljena:

»Kje pa si se potepal?« Ko pa sta videla solze v njegovih očeh, sta ga le brez besed objela in pospremila v hišo.

»Vse bo še dobro,« ga je potolažila mama ježevka in zaželela lahko noč.

Naslednji dan je bil za Miho prvi šolski dan v novem okolju. »Mogoče bo pa danes boljši dan,« si je mislil. Vstal je iz postelje, vzela malico in se odpravil proti šoli. Spet je ovohaval te čudovite cvetove, ki so ga spremljali do šolskega dvorišča. »Pa pojdim,« se je opogumil in vstopil v razred. Tam ga je sprejela učiteljica ga. Medvedova in predstavila razredu: »To je Miha, vaš novi sošolec.« Mihu pa naročila naj sede v zadnji klopi, kjer je še prosto mesto. V razredu so sedeli prav vsi tisti znanci, ki jih je spoznal na igrišču.

»Au, au, au, pazi. Boli! Au,« se je slišalo, ko je Miha hodil proti zadnji klopi.

»Ostrizi svoje bodice, to boli!« je kričala miška Lola. S pogledom proti tlom se je kar najhitreje usedel v klopi in tam mirno sedel do konca pouka. Počakal je, da so vsi odšli iz razreda in ga šele nato zapustil tudi sam. Medvedova ga je srečala ravno na izhodu in ga povprašala o novih poznanstvih. Miha ji je odgovoril le, da ne pozna še nobenega in žalostno odšel naprej proti domu. Seveda pozna skupino novih, morebiti tudi prijateljev, vendar ga ne marajo, ker vse uniči in bode. Ne morejo se igrati z njim, niti objemati. Vsi ostali imajo perje ali mehke kožuške, le on sam je tisti, ki ni prijeten na otip, zato se ga tudi izogibajo.

Z žalostjo v očeh je hodil naprej. Prišel je že do poznanega igrišča, kjer so se vsi igrali, lovili in skrivali, on pa je le tiho opazoval dogajanje od daleč. Miška Lola se je skrila za polomljeno deblo, krt je skopal kar novo luknjo, muca se je potuhnila za zid, kos za gol, lisjak pa je štel: »...Pet, šest, sedem...«

»Oh, kako bi se tudi jaz rad igral z njimi,« je pomislil jež. »Kaj pa če bi jih zopet povprašal, ali me sprejmejo?«

Ko se je le opogumil, da bi naredil korak bližje, je zagledal, kako se iz gozda tiho plazi volk.

»Joj, kaj naj naredim?« se je zgroženo spraševal Miha. »Če zmotim igro, bodo spet jezni name,« je pomislil. A si je kaj hitro premislil, ko je videl kako se volk bliža debelu, za katerim je bila skrita Lola. Hitro je stekel proti njej.

»Voolk!« je zakričal krt in se zakopal še globlje v zemljo, muca je skočila na bližnje drevo, kos odletel na streho, lisjak pa jo je ucvril domov, kakor so ga hitro nesle noge.

Volk je zagledal prestrašeno miško in želel skočiti nanjo, vendar ga je pogumni ježek prehitel, objel miško s svojim sprednjim kožuškom in volku nastavljal bodice. Na stotine bodic

je zbadlo volka, ki je zatulil od bolečine. Cela Dolina Rož je slišala krik volka, ki ga seveda niso bili vajeni. Volk je prebivalce doline vedno ustrahoval, sedaj pa je končno dobil svoje, so bili mnenja. Veliko prebivalcev je prišlo pogledat na igrišče, kaj se dogaja, čemu tako kričanje. Volk se je v tem času seveda že pobral v gozd, z močno bolečim in otečenim smrčkom.

»Miha me je rešil, Miha me je rešil,« je kričala Lola in stekla mami v objem.

Ostali prijatelji so se približali, tudi lisjak je prišel sedaj v spremstvu svojih staršev.

»Vsi ste pobegnili, noben pa ni meni pomagal. Le Miha je bil pogumen in mi pritekkel na pomoč,« je Lola zagovarjala svojega rešitelja.

»S svojimi bodicami,« je še hvaležno dodala.

Zbrana družčina je s ponosom gledala malega ježka, ki je ugnal celo volka in s tem rešil miško.

»Vidite, njegove bodice pravzaprav niso tako moteče. Sedaj nas volk ne bo nikoli več ustrahoval,« je Lola nagovarjala svoje prijatelje.

Vsi so se počasi in previdno približali ježku, mu čestitali in ga povabili k igranju, da se jim pridruži. Miha kar ni mogel verjeti. Od veselja je skočil v zrak ter se vrtel in vrtel po travi.

»Vidiš mama, povabili so me k igri,« je kar naprej poudarjal in stekel na igrišče. Novo žogo so brcali gor in dol po igrišču. Kar naenkrat pa je zopet priletela v ježka in se odbila naprej. Starši ob igrišču so se začeli smejati in navijati.

»Poglejte Miho,« je še zakričala Lola. »Poln je rožnatih cvetov!«

Vsa tista sreča, ki so mu prinašale cvetice na poti v šolo, je sedaj na njem. Bodice so bile prekrte z vsemi barvami Doline.

»Sedaj te lahko končno objamem in zahvalim, ker si me rešil,« mu je rekla Lola in skočila v objem. »Prav nič me ne bodeš,« je v kričečem smehu dodala.

Približali so se tudi vsi drugi prijatelji. »Ne bi te smeli izključiti zaradi drugačnosti, prav ta drugačnost nam je rešila življenja. Res bi morali dopustiti in te bolje spoznati. Oprosti nam,« so ga prosili.

»Seveda! Prijatelji?« je vprašal Miha.

»Prijatelji!« so vzkliknili.

»Pa, prosim, imej vedno cvetove na sebi,« je dodala Lola in stekli so za žogo.